

се сърдце като за моик Държавж, и съ Божиј во-
лік не ща остави да въстържествува оражие-то
на вѣчный ви непріятель. Слѣдъ като забранік зе-
мік-тѣ ви, неизбѣжна длѣжность мя кара да си о-
тидѣ въ Кіевъ, дѣ-то мя чакать голѣмы нужды.
Послѣ азъ ще ся върнѫ при васть за да свързимъ
сговорниа помежду ни съкѣзъ. Брате Борисе, бѣди
достоенъ да запазишъ само Прѣславско-то окрѫжие;
за повѣнъ азъ ще имамъ стараніе. А ты любезна
царкыньо, избери сега кое-то щешь: ще останишъ
ли въ Прѣславъ подъ защитѣ-тѣ на Брата си Бо-
риса, или ще дойдешь съ мене въ Кіевъ да по-
живѣешь до-дѣ ся умири Бѣлгарско, та послѣ да
ся върнемъ заедно.

Боянъ.

Врагъ-тѣ Самуилъ е още живъ, негово-то лу-
кавство още не е умрѣло. Той съ неговы-тѣ на-
емници Печенегы ся намира въ планинѣ-тѣ, отъ
дѣ-то чака мѣтно врѣмя за да нападне на столи-
цѣ-тѣ. За княгынѣ Райнѣ нѣма още вѣрно при-
бѣжище въ Бѣлгарско; по-добрѣ е за неї да о-
тиди въ Руско за нѣколко врѣмѧ, а за да не ѹ до-
мѣчишь въ странство, азъ заедно съ пеїк просіѣ
твоє-то гостопріемство. свѣтлый княже.

Райна.

Молба-та на стрика ми повтарямъ и азъ сиро-
та нещастна.